

Sygn. akt III CSK 310/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi H. M. L.
o wznowienie postępowania w sprawie
z wniosku M. K.
przy uczestnictwie S. S., T. L., A. Ł. i M. C.
o zasiedzenie nieruchomości, zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w Z. z dnia 11 października 1996 r.,
sygn. akt I Ns [...]
i z wniosku H. M. L.
przy uczestnictwie T. L. i M. C.
o zasiedzenie nieruchomości
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej skarżącej
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wnioski uczestników H. M. L., M. K. i M. C. o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. M. L. wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie, że z dniem 1 stycznia 2000 r. nabyła w drodze zasiedzenia własność nieruchomości położonej w Z., oznaczonej jako działka [...]. W toku tej sprawy złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku M. K. o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności m.in. tej samej nieruchomości, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 11 października 1996 r., ustalającym jej nabycie przez M. K. z dniem 1 stycznia 1988 r. Skarżąca H. M. L. domagała się wznowienia postępowania i oddalenia wniosku M. K. w zakresie dotyczącym działki nr [...], objętej wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia na rzecz H. M. L.. Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 5 października 2015 r., wydanym w połączonych sprawach z wniosku i ze skargi o wznowienie H. M. L. - oddalił skargę H. M. L. o wznowienie postępowania oraz jej wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości stanowiącej działkę nr [...] powstałą z działki nr [X] objętej KW nr [...] przyjmując, że nie wykazała ona, iżby posiadała samoistnie sporny grunt przez wymagany okres 30-letni. Według ustaleń Sądu, działka od 1967 r. znajdowała się w samoistnym posiadaniu M. K., która nabyła ją nieformalną umową od Z. W.. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację H. M. L. od orzeczenia Sądu Rejonowego postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd ten uznał za możliwe, że w latach 80-tych, w trakcie budowy domu skarżąca oraz jej mąż składowali na działce [...] materiały budowlane, a po zamieszkaniu przejeżdżali przez nią zwożąc drewno na opał, jednak samoistnie posiadali ten grunt najwcześniej od 2000 r.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. H. M. L. zarzuciła naruszenie przepisów postępowania - art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a ponadto podniosła naruszenie prawa materialnego - art. 172 par. 1 i 2 k.c. i art. 176 par. 1 i 2 k.c. w wyniku przyjęcia, że M. K. spełniała wymagania do stwierdzenia zasiedzenia przez nią działki nr [...], a H. M. L. ich nie wypełniła, mimo że prawidłowo oceniony materiał dowodowy doprowadziłby do przeciwnego wniosku. Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i zasądzenia na jej rzecz kosztów dotychczasowego

postępowania, w tym kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedziach na skargę kasacyjną H. M. L., M. K. i ujawniona aktualnie jako właścicielka tego gruntu M. C. wniosły o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością wniesionego środka odwoławczego; jej zdaniem orzeczenie Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd Okręgowy nie rozważył wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, co jest równoznaczne z dokonaniem nieprawidłowej kontroli apelacyjnej.

Skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona wówczas, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy kasacyjne zasługują na uwzględnienie. Argumentacja nie może przy tym odwoływać się do zarzutów niedopuszczalnych w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., co oznacza, że niedopuszczalne jest kwestionowanie przeprowadzonej przez sądy powszechne oceny dowodów i poczynionych przez nie ustaleń faktycznych inaczej, niż w drodze wytykania nieprawidłowości popełnianych w toku

postępowania. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia przepisów prawa, przytaczając argumenty świadczące nie tylko o dostrzegalnym *prima vista* naruszeniu przynajmniej części przytoczonych w podstawach skargi przepisów, ale także o tym, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga kasacyjna wniesiona przez H. M. L. w głównej mierze polemizuje z ustaleniami faktycznymi Sądów obu instancji, powołując się na nieuwzględnienie przedstawianego przez siebie przebiegu zdarzeń. Zarzuty podniesione w apelacji przede wszystkim dotyczyły prawidłowości ustaleń faktycznych, tymczasem ocena poprawności procesu weryfikacji dowodów i budowy na ich podstawie stanu faktycznego nie leży w zakresie uprawnień Sądu Najwyższego. Sąd Okręgowy rozważył zgłoszone zarzuty, wskazał na materiał dowodowy na jakim się oparł i przyczyny, które powodują, że nie stanowi on podstawy do uwzględnienia wersji skarżącej. Nie można zatem uznać za oczywiście uzasadniony zarzutu naruszenia art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.

W związku z powyższym uznać należy, iż powołana przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

jw

l.n